ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

# ΤΙ ΛΕΝ ΟΙ «ΜΕΓΑΛΟΙ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Τά μικρὰ παιδιὰ εἶνε γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους, τὰ πιὸ ὡραῖα λουλούδια τῆς ζωῆς! Φέρνουν στὸν δυστυχισμένο κόσμο τὸ ἄρωμα τῆς χαρᾶς τῆς Ἐδέμ, ποὺ ἔχει καθῆ ἀπ' αὐτὸν γιὰ πάντα!

Λονγκφελόου

* * *

Ὤ! τί θἆταν ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχαν παιδιά; Θὰ φοβόμαστε τότε τὴν ἐρημιὰ τοῦ παρελθόντος περισσότερο ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος.

Α. Δουμᾶς

* * *

Ποτὲ, καμμιὰ φορὰ δὲν εἶδα τόσο μεγάλη ποσότητα διαβολικῆς οὐσίας μέσα σ' ἕνα τόσο μικρὸ ἀγγεῖο! ὅσο στὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν!...

Φόστερ

* * *

Τὰ παιδικὰ τὰ μάτια! Τὰ καθαρὰ αὐτὰ φρέατα τῆς ἀόριστης σκέψεως! Ποιὸ ἄλλο πρᾶγμα βρίσκεται ἀπάνω στὴ γῆ ποὺ νἆναι ὡραιότερο ἀπ' αὐτά;

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη, ἐλπίδα καὶ περιέργεια ὅταν ἀντικρύζουν τὰ δικά μας μάτια! Ἀλλὰ πόσο σοβαρὴ ἔκφρασι παίρνουν, ὅταν τὸ παιδὶ προσεύχεται! Πόσο λάμπουν, ὅταν χαίρονται! Καὶ πόσο πλημμυρίζουν ἀπὸ τρυφερότητα, ὅταν θέλουν νὰ ἐκφράσουν κάποιο αἴσθημα συμπαθείας!...

Νόρτον

* * *

Τὸ ἀγαπῶ, τὸ ἀγαπῶ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἄλλοτε εἶνε ἐλαφρὸ καὶ γλυκὸ κι' ἄλλοτε χαρούμενο καὶ δυνατό. Κουδουνίζει στὸν ἀέρα ἀθῶο σὰν φτερούγισμα τῶν πουλιῶν ποὺ πετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δροσερὸ λυκόφως. Εἶνε μιὰ μουσικὴ, ποὺ ξεχειλίζει αὐθόρμητα μέσα ἀπὸ καρδιὰ καθαρὴ, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ὁ ὡραιότερος ἦχος τοῦ κόσμου.

Ἄθελγουν

* * *

Ἡ ἀγγελικὴ παρουσία τῶν μικρῶν παιδιῶν ἐξωραΐζει τὴν ἀνθρώπινη φύσι καὶ τὴν πλουτίζει μὲ εὐαισθησία καὶ συμπάθεια, μὲ αἰσθήματα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἐνάρετο

Τὰ παιδιὰ εἶνε μικροὶ ἄγγελοι ποὺ φέρνουν ἀπάνω στὰ φτερά τους τὸ φῶς καὶ τὴ χαρὰ τοῦ Παραδείσου.

Δόκτωρ Δάβις

* * *

Πόσο θἄθελα νἆμουν πάντα παιδί! Νὰ ζῶ, χωρὶς καμμιὰ φροντίδα νὰ θολώνη τὴ σκέψι μου καὶ τὴν καρδιά μου, νὰ κοιμᾶμαι ἥσυχα καὶ νὰ ξυπνῶ μόνο γιὰ νὰ φάω καὶ νὰ παίξω!

Σκρίβερ

---

σκύλο! Εἶνε δικός σας;

—Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα! Δὲν εἴχαμε ποτέ μας τέτοια σκυλιά! ἀπάντησε ὁ μάγειρος.

—Οὔφ!... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ σκοτιζόμαστε πιὸ πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! εἶπε τότε ὁ Ὀτσουμιέλωφ. Ὁ Κριουκὶν ἔκανε βέβαια ἄσκημα ποὺ τὸ ἄγγιξε τὸ σκυλὶ, πρόκειται ὅμως γιὰ ἕνα σκυλὶ τοῦ δρόμου, ἀδέσποτο.. Τέλειωσε! Ὅταν λέω ἐγὼ ἀδέσποτο, θὰ πῆ ἀδέσποτο.. Πρέπει νὰ τὸ σκοτώσουμε, αὐτὸ εἶνε!...

—Δὲν εἶνε δικό μας, βέβαια, ἐξακολούθησε ὁ μάγειρος. Εἶνε ὅμως τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ στρατηγοῦ ποὺ μᾶς ἦρθε σήμερα τὸ πρωΐ. Ὁ στρατηγὸς δὲν τ' ἀγαπᾶει τὰ λαγωνικά, ὁ ἀδελφός του ὅμως τὰ λατρεύει.

—Ἦρθε ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ; ρώτησε ὁ Ὀτσουμιέλωφ — κι' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Ὁ ἀδελφός του, ὁ Βλαδίμηρος Ἰβάνιτς; Θεὲ καὶ Κύριε! Καὶ νὰ μὴν ἔχω εἴδησι ἐγώ! Θὰ μείνη ἀρκετὲς μέρες;

—Πιστεύω νὰ μείνη...

—Χριστὲ καὶ Παναγιά!... Στενοχωριέται βέβαια μακρυὰ ἀπ' τὸν ἀδελφό του καὶ μὲ τὸ δίκηο του ὁ ἄνθρωπος. Καὶ νὰ μὴν ξέρω τίποτα... Γιὰ φαντάσου!... Ὥστε δικό του εἶνε τὸ σκυλάκι;... Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολύ. Πάρτο λοιπὸν, παιδί μου, πάρτο... Εἶνε ἔξοχο σκυλί... καὶ πολὺ ἔξυπνο. Κυνηγόσκυλο πρώτης... Φαντάσου μὲ μιᾶς τοῦ ἄρπαξε τὸ δάχτυλο, χωρὶς πολλὲς κουβέντες! Χά! χά! χά!.. Νὰ τοὺς τὰ ἤῆς σπίτι νὰ γελάσουν κι' αὐτοί! Θὰ γελάσουνε! Χά! χά! χά!...

Ὁ Πέτρος παίρνει τὸ σκυλὶ καὶ φεύγει... Τὸ πλῆθος προγκάρει τώρα τὸν Κριουκίν.

—Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς, παληάνθρωπε! λέει ἀπὸ μέσα του ὁ Ὀστουμιέλωφ, ἀνριοκυττάζοντας τὸ δυστυχισμένο τὸ ρολογᾶ. Θὰ τὰ ξαναποῦμε! Μὲ ρεζίλεψες μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία!...

Κουμπώνει κατόπιν τὸν μανδύα του καὶ μ' ὅλη του τὴν ἐπισημότητα διασχίζει τὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

# ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΑΚΧΙΚΑ

## ΜΕΘΥΣΙ

Παιδί μου, ἔλα,
φέρε ρετσίνα
ἀπ' τὴ βαρέλλα...
φέρε κλαρῖνα,
μεζέδες, φροῦτα,
βιολιά, λαγοῦτα,
ν' ἀρχινίσω
τὸ χορό,
νὰ γλεντήσω
νὰ χαρῶ.
Νά! νά!... τὸν κόσμο χάλασα,
ἂς γίνουν ὅλα θάλασσα,
καὶ τὸ κρασὶ ἂς τρέξη...
ἀμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξη.
Εἶμαι κουτοῦκι...
θὰ τραγουδήσω·
βαστᾶτε, κοῦκκοι,
καλὰ τὸ ἴσο...
Χρυσῆ κοπέλλα,
μοῦρχεται τρέλλα
σὰν κυττάξω...
δὲν μπορῶ
νὰ φωνάξω
τιριρό.
Μὲ συγχωρεῖτε, φίλοι μου,
ἂν 'μπέρδεψα τὰ χείλη μου,
καὶ ὅμως, μὰ τὸ γένος,
δὲν εἶμαι μεθυσμένος.
Τ' εἶνε ὁ Βοῦρος,
ὁ Γιακωβάτος,
ὁ Κουμουνδοῦρος,
ὁ Τσουτσουνάτος;
Εἶμαι ἀπ' ὅλα...
ἔξω πιστόλα.
Εἰς τὸ χέρι
νά! ἁρπῶ
τὸ μαχαῖδι
καὶ κτυπῶ.
Ὤχ! ὤχ! θαρρῶ πὼς κτύπη-
(σα,
τὸ χέρι μου ἐτρύπησα...
Παραμερίστε, ὅλοι,
θὰ ρίξω τὸ πιστόλι.
Θραῦσι θὰ κάνω'
ἄχ! καὶ νὰ σ' εἶχα
ἐδῶ, Σουλτάνο,
ἤθελα τρίχα
νὰ μὴ σ' ἀφήσω,
καὶ νὰ σὲ σχίσω
μὲ μαχαῖρα
κοφτερή,
πέρα-πέρα
σὰν τυρί.
Ἐμπρός, βρὲ Ἑλληνόπαιδα,
ἐμπρὸς μέσ' στὰ στρατόπεδα
τῶν Τούρκων ὁλοῖσα
μὲ δύναμι καὶ λύσσα.
Μωρὴ Εὐρώπη
ξετσιπωμένη,
τόσοι μας κόποι
θὰ πᾶν χαμένοι;
Πόει κι' ἐκεῖνο
Τὸ Βερολῖνο;
Ἂν ἀκόμα
μᾶς τιμᾶς,
δῶσε χῶμα
καὶ σ' ἐμᾶς.
Ἂν τώρα ζητιανεύουμε,
καὶ ἔλεος γυρεύουμε,
εἰς ἄλλα χρόνια ὅμως
εἴμαστε σ' ὅλους τρόμος.
Σπάστε τα ὅλα...
ἔ! ταβερνιάρη,
φέρε μπριζόλα
στὸ παλληκάρι.
Σπάστε γεμάτα
καὶ ἄβεια πιάτα.
Φλόγες χύνω,
πῦρ κρατῶ,
νὰ κι' ἐκεῖνο,
νὰ κι' αὐτό.
Ἀδέρφια μου, τρελλάθηκα,
βαστᾶτε με κι' ἐχάθηκα...
λόγο τιμῆς σᾶς δίνω,
πὼς πειὰ κρασὶ δὲν πίνω.

(Ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ)

## ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Ὅταν πίνω τὸ κρασάκι
Στὸ χρυσό μου ποτηράκι,
Καὶ ὁ νοῦς μου ζαλισθῆ,
Τότ' ἀρχίζω καὶ χορεύω,
Καὶ γελῶ, καὶ χωρατεύω,
Κι' ἡ ζωὴ μ' εὐχαριστεῖ.
Τότε πσύουν ἡ φροντίδες,
Τότε σβύνοιν ἡ ἐλπίδες,
Τότε φεύγουν οἱ καπνοί.
Κι' ἡ καρδιά μου γαληνίζει.
Καὶ τὸ στῆθος μου ἀρχίζει,
Ν' ἀνασαίνη. ν' ἀναπνῆ.
Γιὰ τὸν κόσμον δὲν μὲ μέλει,
Ἂς γυρίζη ὅπως θλει.
Τὸ κρασάκι μου νὰ ζῆ,
Ἡ κανάτα νὰ μὴ στύψη,
Ἀπ' τὸ πλάνι νὰ μὴ λείψη,
Ν' ἀποθάνωμε μαζύ.
Ὅσῳ ἔχω τοῦτον, τοῦτον,
Τὸν ἀκένωτο τὸν πλοῦτον,
Κι' ὅσῳ πίνω καὶ ρουφῶ,
Ὅλα σκύβαλα τὰ ἔχω,
Εἰς κανένα δὲν προσέχω,
Καὶ κανένα δὲν ψηφῶ.

(Ὑπὸ ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

## ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐνόσω ζοῦσα, φίλοι,
Τὰ ρόδινά μου χείλη
Ποτὲ δὲν παραπόνεσα.
Μ' αὐτὰ τὰ δυό, γεμάτες
Βαρέλλες καὶ κανάτες
Πολλάκις καταπόνεσα.
Ὤ! πόσες χιλιάδες
Στὸ στόμα μου ἐκάδες
Ὡς τώρα κρασιοῦ πέρασαν.
Πλὴν μὲ τὰ γερατεῖα
Τοῦ στήθους μου τ' ἀγγεῖα
Ἐξάρωσαν κι' ἐγέρασαν.
Ἂν, φίλοι, ἀποθάνω
Εἰς τὸν νεκρόν μ' ἐπάνω
Κρασὶ κουβάδες χύσετε,
Κι' ἀπὸ τὸ κόκκινό μου
Κοντὰ στὸ λείψανό μου
Ἐλᾶτε καὶ μεθύσετε.
Τ' ἀναίσθητά μου μέλη,
Στοῦ Γιακουμῆ τ' ἀμπέλι
Μὲ τὰ τραγούδια θάψετε,
Κι' ἐπάνω εἰς τὸ μνῆμα
Σκαλίσετ' ἕνα κλῆμα,
Κι' αὐτὰ τὰ λόγια γράψετε:
—«Θνητοί! μιὰ φοῦχτα χῶμα
»Τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα
»Ἐντὸς ὀλίγου γίνεται.
»Τί στέκεσθε, καϋμένοι;
»Ἡ ὥρα δὲν προσμένει·
»Χαρῆτε την καὶ πίνετε!»

(Ὑπὸ ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ)